

Књига пророка Данила — Број педесет

Откључавање пророчких тајни Данила 8: Пелмонијево откривење

Jeff Pippenger

2024-01-14

У осмом поглављу Књиге пророка Данила, Данилу је дато виђење о царствима библијског проштства, а потом чује небески разговор представљен кроз питање и одговор.

Тада чух једнога светог где говори; и други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свакодневној жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажене? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Првих дванаест стихова представљају виђење, а стихови тринаести и четрнаести означавају друго виђење. Као што у осмом поглављу Књиге пророка Данила постоје две различите јеврејске речи које се обе преводе као „одузети“, и две различите јеврејске речи које се обе преводе као „светилиште“, тако постоје и две различите јеврејске речи које се обе преводе као „виђење“.

Када је реч о две речи преведене као „уклонити“, адвентистички теолози тврде да обе речи треба разумети у значењу „одстранити“. Када је реч о две речи преведене као „светилиште“, адвентистички теолози тврде да обе речи треба разумети као „Божје светилиште“, а када је реч о две речи преведене као „виђење“, адвентистички теолози, још једном, прелазе преко разлика између те две речи. Та разлика била је довољно важна Данилу да је намерно употребио две веома различите јеврејске речи, те би стога требало да ту разлику препознамо и одржимо. Реч „виђење“ у тринаестом стиху јесте јеврејска реч „chazon“, и она значи сан, откривење или пророчанство — виђење.

Реч „виђење“ појављује се десет пута у осмој глави Данила, али она представља две различите јеврејске речи. „Chazon“, која се налази у тринаестом стиху, налази се такође у првом стиху, затим два пута у другом стиху, наравно у тринаестом стиху, и једном у стиховима петнаест, седамнаест и двадесет шест. У седам од десет случајева у којима се реч „виђење“ појављује у осмој глави Данила, то је реч „chazon“, која једноставно значи „виђење“.

Друга три пута када се реч „виђење“ јавља у осмој глави Данила, она је хебрејска реч „mareh“, која значи приказ, или појаву. У осмој глави, хебрејска реч „mareh“ је такође једном преведена не као „виђење“, него као „појава“, чиме се још потпуније одређује значење те речи. Зашто је Данило употребио две различите хебрејске речи, које су толико блиске по значењу да би их преводиоци третирали као исту реч? Да ли је то важно?

„Свако начело у Речи Божјој има своје место, свака чињеница свој значај. А целокупна грађа, по замисли и извођењу, сведочи о своме Аутору. Такву грађу ниједан ум осим ума Бесконачнога не би могао ни да замисли ни да обликује.“ Education, 123.

Одговор на друго питање јесте: Да, заиста је важно зашто је Данило начинио ту разлику; стога одговорност проучаваоца пророштва постаје да настоји да разуме прво питање, које гласи зашто је Данило начинио ту разлику. Разлике које је начинио у погледу речи преведене као „светиња“ и речи преведене као „укинути“ имају вечне последице, па зашто би ико очекивао мању важност у вези са речју преведеном као „виђење“? „Свака чињеница“ има „свој значај“ „у речи Божјој“ и утиче на пророчку „структуру“ и на испуњење пророштва када се оно „изврши“.

Док почињемо да разматрамо реч „визија“ у осмом поглављу, једна „чињеница“ која има „значај“ за Данилово сведочанство јесте ко је био тај који је одговорио на питање из Данила осам, тринаестог стиха, речима: „До две хиљаде и три стотине дана; онда ће се светиња очистити.“

Постоје четири чињенице које имају непосредан „утицај“ на осмо поглавље Данила, којима намеравам да се позабавим. Једна је да је визија о реци Улај препозната као пророчанство за последње дане, а уједно је и симбол „знања“ књиге Данилове које је било „отпечатено“ у „време краја“ 1798. године.

„Потребно је много присније проучавање Речи Божје. Нарочито Данилу и Откривењу треба посветити пажњу као никада раније у историји нашега дела. Можда ћемо у неким правцима имати мање да кажемо у погледу римске силе и папства, али треба да скренемо пажњу на оно што су пророци и апостоли написали под надахнућем Духа Божјега. Свети Дух је тако уобличио ствари, како у давању пророштва тако и у догађајима који су приказани, да поучи како људски чинилац треба да остане ван видокруга, сакривен у Христу, а да Господ Бог небески и Његов закон буду узвишени.“

„Читајте књигу пророка Данила. Дозовите, тачку по тачку, историју царстава која су тамо представљена. Посматрајте државнике, савете, моћне војске, и видите како је Бог деловао да понизи гордост људи и баци људску славу у прах. Само је Бог представљен као велики. У виђењу пророка Он се види како обара једног моћног владара и поставља другог. Он се открива као владар васионе, који ће ускоро успоставити Своје вечно царство — Старац дана, живи Бог, Извор све мудрости, Управитељ садашњости, Откривалац будућности. Читајте и разумејте како је бедан, како крхак, како кратковек, како погрешив, како крив човек који подиже душу своју ка таштини.“

„Свети Дух нас кроз Исаију упућује на Бога, живог Бога, као на главни предмет пажње — на Бога онако како је откривен у Христу. ‘Јер нам се роди дете, син нам се даде; и власт ће бити на рамену његову; и име ће му бити: Дивни, Саветник, Бог силни, Отац вечни, Кнез мира’ [Исаија 9:6].“

„Светлост коју је Данило примио непосредно од Бога била је дата нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви догађаји који су били проречени ускоро ће се збити.“

„Размотрите околности јеврејског народа у време када су дата Данилова пророчанства. Израилци су били у ропству, њихов храм био је разрушен, а храмовна служба

обустављена. Њихова религија била је усредсређена на обреде жртвеног система. Спољашње облике учинили су најважнијим, док су изгубили дух истинског богослужења. Њихове службе биле су искварене предањима и обичајима незнабоштва, а у вршењу жртвених обреда нису гледали даље од сенке ка суштини. Нису распознавали Христа, истинску жртву за грехе људи. Господ је деловао да народ одведе у ропство и да обустави службу у храму, да спољашњи обреди не би постали свеукупност њихове религије. Њихова начела и пракса морали су бити очишћени од незнабоштва. Обредна служба је престала да би служба срца могла бити обновљена. Спољашња слава била је уклоњена да би се духовно могло открити.“

„У земљи свога ропства, када се народ с покајањем обратио Господу, Он им се открио. Недостајало им је спољашње обележје Његовог присуства; али су сјајни зраци Сунца правде обасјавали њихов ум и срце. Када су у свом понижењу и тескоби завапили Богу, Његовим пророцима била су дата виђења која су откривала будуће догађаје — свргавање тлачитеља Божјег народа, долазак Искупителја и успостављање вечнога царства.” Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

„Чињеница“ да је визија о реци Улај дата за последње дане захтева да студент пророчтва уложи напор да разуме шта је она прорекла о догађајима представљеним у визији. Пророчке „ствари“ повезане са визијом о реци Улај биле су „обликоване“ од „Светога Духа“ „како у давању пророчтва, тако и у догађајима који су приказани“. Оно што се догађало са пророком када прими визију, као и догађаји пророчтва које пророк идентификује, треба да се проучавају, са знањем да и једно и друго представљају пророчки приказ онога што ће се испунити у последњим данима. Претходни одломак наглашава да треба да препознамо да је Данило био у ропству „седам времена“.

Данило представља оне који препознају своје ропство на завршетку три и по дана из Откривења једанаест, који се потом с покајањем обраћају Господу, испуњавају молитву из Левитске двадесет шест, одвајају драгоцену од недостојног, а затим Господ испуњава своје обећање да сабере оне који су били расејани, док им се открива. Њихов „главни предмет пажње“, дакле, јесте „Бог како је откривен у Христу“.

„Садржај“ виђења о реци Улају, и начин на који он доприноси „структури“ пророчке поруке коју је Христос „осмислио“, јесте прва „чињеница“ коју смо укратко разматрали, а наведени одломак показује да наш главни предмет треба да буде откривење Бога, као „откривеног у Христу“. У осмом поглављу Данилове књиге, Христос није представљен онако како га је представио Исаија, када је Исаија назначио да ће се Христово „име звати Дивни, Саветник, Бог силни, Отац вечни, Кнез мирни“. У осмом поглављу Данилове књиге, Бог је откривен у Христу као Палмони, што значи Дивни Бројилац, или Бројилац тајни.

Та „чињеница“ захтева да се испита „значење“ имена „Палмони“, заједно с тим како то име доприноси „структури“ и „нацрту“ пророчанства. Трећа „чињеница“ у осмом поглављу Данилове књиге, коју треба препознати, јесте да је управо у том поглављу изложен средишњи доктринарни стуб милеритског покрета. Милеров најсјајнији драгуљ налазио се у четрнаестом стиху, и треба да настојимо да разумемо какво „значење“ та „чињеница“ има за

виђење о реци Улај, које се сада налази у процесу испуњења.

У Милеровом сну, када је ковчежић био постављен на сто у средини његове собе, сијао је сјајем сунца; али у последњим данима ковчежић је већи и сија десет пута јаче него што је сијао када је првобитно био постављен на Милеров сто. Шта је то у вези са виђењем о реци Улај, које укључује средишњи стуб милеритског покрета, што у последњим данима увећава светлост те доктрине десет пута? Шта се открива у последњим данима, а што није било откривено у време краја 1798. године? Шта су „догађаји“ из виђења о реци Улај, за које сестра Вајт каже да се „сада налазе у процесу испуњења?“

Ако отворено сагледамо и повежемо ове прве три чињенице заједно (виђење о Улају, Христа откривеног као Палмонија и средишњи доктринарни стуб), требало би да будемо спремни да прихватимо једну једноставну претпоставку која ће утицати на наше проучавање виђења о реци Улај. Те удружене чињенице откривају онима који желе да виде да је порука која је била отпечаћена 1798. године била порука која је била „обешена о времену“. Без елемента пророчанског предсказујућег времена, Милерова порука не би постојала.

Четврта „чињеница“ која има значаја за ово поглавље јесте да су милерити изнели поруку засновану на пророчком времену. Да би се нагласила ова чињеница, Бог је био откривен у Христу, у тринаестом и четрнаестом стиху, као Чудесни Бројитељ (Palmoni). Сматрати да се виђење састојало само у томе да се 22. октобар 1844. године означи као завршетак две хиљаде и три стотине дана из четрнаестог стиха, значи умањити откривење Бога који се кроз Христа открива као Palmoni.

Теолози адвентизма марљиво су настојали да сахране значај питања из тринаестог стиха осме главе Данила, како би произвели онај укус у свом јелу бајки за који су одлучили да ће неуте, сврбежљивих ушију, одвратити од бриге за истине повезане са средишњим стубом адвентизма.

„Стих Светога писма који је, више од свих других, био и темељ и средишњи стуб адвентне вере, био је објава: ‘До две хиљаде и три стотине дана; онда ће се светиња очистити.’ [Данило 8:14.] Те речи биле су добро познате свима који су веровали у скори долазак Господњи. Са усана хиљада овај пророчки исказ понављан је као лозинка њихове вере. Сви су осећали да од догађаја у њему предсказаних зависе њихова најсјајнија очекивања и најдраже наде. Било је показано да се ти пророчки дани завршавају у јесен 1844. године. Заједно са осталим хришћанским светом, адвентисти су тада сматрали да је земља, или неки њен део, светиња. Разумели су да је очишћење светиње очишћење земље огњем последњег великог дана, и да ће се то збити приликом другог доласка. Отуда је проистекао закључак да ће се Христос вратити на земљу 1844. године.“

„Али одређено време беше прошло, а Господ се није појавио. Верници су знали да Реч Божја не може изневерити; њихово тумачење пророчанства морало је бити погрешно; али где је била грешка? Многи су непромишљено пресекли чвор тешкоће поричући да се

две хиљаде и три стотине дана завршавају 1844. године. За то се није могао навести никакав разлог, осим што Христос није дошао у време када су Га очекивали. Тврдили су да, ако су се пророчки дани завршили 1844. године, Христос би се тада вратио да очисти Светињу очишћењем земље огњем; и да, пошто није дошао, ти дани нису могли бити завршени.

„Прихватити овај закључак значило је одрећи се ранијег рачунања пророчких раздобља. Установљено је да 2300 дана почиње када је stupila на снагу naredba Artakserksa o obnovi i izgradnji Jerusalima, u jesen 457. године pre Hrista. Узимајући то као почетну тачку, владало је потпуно складје у примени свих догађаја прорећених у објашњењу тог раздобља у Danilu 9:25–27. Šezdeset i devet sedmica, prvih 483 od 2300 godina, trebalo je da dosegnu do Mesije, Pomazanika; i Hristovo krštenje i pomazanje Svetim Duhom, 27. године после Hrista, tačno su ispunili to određenje. Usred sedamdesete sedmice Mesija je trebalo da bude pogubljen. Tri i po године nakon svoga krštenja, Hristos je bio raspet, u proleće 31. године после Hrista. Sedamdeset sedmica, odnosno 490 година, trebalo je da se naročito odnose na Jevreje. Po isteku tog razdoblja, narod je zapečatio svoje odbacivanje Hrista progonstvom njegovih učenika, a apostoli su se okrenuli neznabošcima, 34. године после Hrista. Pošto je tada isteklo prvih 490 година od 2300, ostajalo je još 1810 година. Od 34. године после Hrista, 1810 година doseže do 1844. године. ‘Tada’, reče anđeo, ‘svetinja će biti očišćena.’ Sve prethodne odrednice proročanstva bile su nesumnjivo ispunjene u određeno vreme. Po ovom računanju, sve je bilo jasno i skladno, osim što se nije videlo da se 1844. године dogodio ikakav događaj koji bi odgovarao očišćenju svetinje. Poreći da su se dani završili u to vreme značilo bi uneti pometnju u čitavo pitanje i одрећи се stavova koji su bili utvrđeni nepogrešivim ispunjenjima proročanstva.“

„Али Бог је водио свој народ у великом адвентном покрету; Његова сила и слава пратиле су то дело, и Он не би допустио да се оно заврши у тами и разочарању, да буде изложено прекору као лажно и фанатично узбуђење. Он не би оставио да Његова реч буде обавијена сумњом и неизвесношћу. Иако су многи напустили своје раније рачунање пророчких периода и порицали исправност покрета заснованог на томе, други нису били вољни да се одрекну тачака вере и искуства које су потврђивали Свето писмо и сведочанство Духа Божјег. Веровали су да су у свом проучавању пророштава усвојили здрава начела тумачења и да им је дужност да чврсто држе истине које су већ стекли и да наставе истим правцем библијског истраживања. Уз усрдну молитву преиспитали су свој положај и проучавали Свето писмо да би открили своју грешку. Како нису могли да уоче никакву грешку у свом рачунању пророчких периода, били су наведени да пажљивије испитају предмет светиње.“ Велика борба, 409, 410.

Обавештени смо од стране сестре Вајт, у истом одломку у коме је поистовећено виђење реке Улај, да „постоји потреба за много подробнијим проучавањем Речи Божје“. Теолози ће тему „пророчких периода“ у претходном одломку из Велике борбе представити тако као да су „пророчки периоди“ на које сестра Вајт ограничава свој коментар пет пророчанстава која су обухваћена унутар пророчанства о две хиљаде и три стотине година. Уосталом, тврде они, четири од тих пророчанстава су у том одломку изричито размотрена. Али „много подробније проучавање“ те теме показује да се израз „пророчки периоди“ у множини, у

списима сестре Вајт, тачније односи на два пророчанства која су требало да се испуне 22. октобра 1844. године.

Постоји пет одређених временских пророчанстава која је Гаврило назначио Данилу, а која су део две хиљаде и три стотине година. Прво означава четрдесет и девет година, када ће „улице и зидови бити саграђени у тешка времена“. Друго је било Христово крштење после четири стотине и осамдесет и три године од полазне тачке 457. пре Христа. Треће је било Његово распеће; четврто је означило када ће јеванђеље отићи незнабошцима на крају четири стотине и деведесет година које су биле посебно одвојене за јеврејски народ; а пето, и само пето, временско пророчанство, завршило се 22. октобра 1844. Претходна четири временска пророчанства окончала су се знатно пре 1844. године. Дакле, шта сестра Вајт заправо мисли када употребљава израз „пророчки периоди“ у множини, за које је требало да се окончају 1844. године?

Обраћајући се првом разочарању милерита, она указује на одговор на то питање:

„Видела сам Божји народ радостан у ишчекивању, како очекује свога Господа. Али Бог је намеравао да их окуша. Његова рука прикрила је грешку у прорачуну пророчких раздобља. Они који су очекивали свога Господа нису открили ту грешку, а ни најученији људи који су се противили времену нису је увидели. Бог је намеравао да Његов народ доживи разочарање. Време је прошло, и они који су са радосним ишчекивањем очекивали свога Спаситеља били су жалосни и обесхрабрани, док су они који нису љубили појављење Исуса, него су прихватили вест из страха, били задовољни што Он није дошао у очекивано време. Њихово исповедање вере није утицало на срце нити очистило живот. Пролазак времена био је добро срачунат да открије таква срца. Они су били први да се окрену и исмеју ожалостане, разочаране, који су заиста љубили појављење свога Спаситеља. Видела сам Божју мудрост у томе што је кушао Свој народ и дао му продоран испит да открије оне који би устукнули и повукли се у часу кушње.

„Исус и сва небеска војска гледали су са саосећањем и љубављу на оне који су са слатким очекивањем чезнули да виде Онога кога су њихове душе волеле. Анђели су лебдели око њих, да их одрже у часу њиховог искушења. Они који су пропустили да приме небеску вест били су остављени у тами, и Божји гнев се распао против њих, јер нису хтели да приме светлост коју им је Он послао с неба. Ти верни, разочарани људи, који нису могли да разумеју зашто њихов Господ није дошао, нису били остављени у тами. Поново су били упућени на своје Библије да истражују пророчке периоде. Рука Господња била је уклоњена са бројки, и грешка је била објашњена. Видели су да пророчки периоди досежу до 1844. године и да исти докази које су изнели да покажу да се пророчки периоди завршавају 1843. године доказују да ће се они окончати 1844. године.“ Early Writings, 235–237.

„Пророчки периоди“ били су „пророчки периоди“ који су „досезали до 1844“, за које су Милерити у почетку веровали да досежу до 1843. „Пророчки периоди“ који су досезали до 1844, били су „три пророчка периода“, и сви су приказани на Авакумовим таблицама. Један од та три периода једноставно „дотиче“ 1844, а друга два досежу до 22. октобра 1844.

Хиљаду триста тридесет и пет дана досезали су до самог првог дана 1844, када је наступило прво разочарање Милерита, и када је отпочело време чекања и из Авакума, друге главе, и из приче о десет девојака у Матеју двадесет петој.

Две хиљаде и три стотине дана из осме главе Данила, четрнаестог стиха, досегле су до 22. октобра 1844. године, а ту су се такође окончале и две хиљаде пет стотина и двадесет година „седам времена“ против јужног царства Јудиног. Палмони се у тринаестом стиху осме главе Данила представља као Дивни Бројилац, а пророчка „структура“ и „нацрт“ које је потом изложио обухватали су најмање десет међусобно повезаних временских пророчанстава.

Почећемо да даље разматрамо ове истине у следећем чланку.

„Hristos je svetu dao pouku koja treba da bude urezana u um i dušu. ‘A ovo je život večni,’ rekao je, ‘da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i Isusa Hrista, koga si poslao.’ Ali sotona deluje na ljudske umove govoreći: Učini ovo ili ono delo, i bićete kao bogovi. Obmanjujućim rasuđivanjem naveo je Adama i Evu da posumnjaju u Božju reč i da na njeno mesto stave teoriju koja je vodila u prestup i neposlušnost. I njegova sofistika danas čini ono što je činila u Edemu. Kada je Hristos došao na naš svet, izabrao je smerne ribare za temelj svoje crkve. Ovim učenicima nastojao je da objasni prirodu svoga carstva i svoje misije. Ali njihovo ograničeno razumevanje nametalo mu je ograničenje. Primali su izreke književnika i fariseja, i stoga je mnogo od onoga što su verovali bilo neistinito. I premda je Hristos imao mnogo toga da im kaže, oni nisu bili u stanju da čuju mnogo od onoga što je žudeo da im saopšti.“

„Hristos nalazi da su religiozni ljudi ovoga vremena toliko puni pogrešnih shvatanja da u njihovim umovima nema mesta za istinu. Obrazovanjem koje se pruža, učitelji mešaju gledišta bezbožnih pisaca. Tako su posejali kukolj u umovima mladih. Oni iznose stavove koji ne bi smeli biti predstavljeni ni mladima ni starima, ne pomišljajući kakvo seme seju, niti kakvu će žetvu morati da saberu kao posledicu.“ Review and Herald, July 3, 1900.